

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

IOANICHIE BĂLAN, arhimandrit

Sfântul episcop Ioan: mare sihastru în Munții Carpați /
arhim. Ioanichie Bălan. – Ed. a 2-a. - Vânători: Mănăstirea
Sihăstria, 2010

ISBN 978-606-8217-00-0

235.3 Ioan

929 Ioan

C U V Â N T Î N A I N T E

Viața duhovnicească de taină a Sfântului Episcop Ioan, fost vicar al Mitropoliei din Kiev, între anii 1915-1919, ne uimește pe toți. Însă puțin cunoaștem din nevoițele sale, întrucât viața sa era ascunsă în Hristos.

Găsindu-și adăpost în România, din cauza prigoanei ateiste din Rusia, acest fericit episcop s-a stabilit mai întâi în Schitul Crasna-Gorj, prin anul 1920, ca frate începător. După trei ani, starețul voind să-l tundă în monahism, neștiind viața lui, fericitul episcop s-a retras pe ascuns în Munții Sihlei și pe Muntele Ceahlău, unde s-a nevoit aproape 30 de ani ca un adevărat sfânt făcător de minuni.

Astfel, Episcopul Ioan a fost văzut de mai multe ori de câțiva părinți duhovnicești de la Mănăstirile Secu, Sihăstria și Agapia. Duhovnicul său era prin anul 1930 Ieroschimonahul Vasian de la Sihla. Un alt părinte care l-a cunoscut a fost arhimandritul Cleopa Ilie, care l-a întâlnit în Munții Sihlei în toamna anului 1930, pe când păștea oile cu fratele său, Vasile, căruia Episcopul Ioan i-a profetizat apropiatul sfârșit.

Dar cel care ne-a transmis mai multe date despre Episcopul Sfânt Ioan, a fost Protosinghelul Teodul Varzare, duhovnicul Mănăstirii Agapia, între anii 1940-1981. Cele trei întâlniri duhovnicești în pădurile dintre Sihăstria și Agapia, la locul numit „Poiana Trapezei”, formează miezul acestei povestiri, din care aflăm câte

ceva în viața și nevoițele acestui episcop sfânt.

Cel mai mult ne uimește viața sa îngerească la care ajunge în ultimii ani, încât se hrănea numai cu rugămintea și cu Sfânta Împărtășanie, cum singur spunea duhovnicului Teodul. Apoi neîncetata rugăciune a inimii, darul descoperirii gândurilor, darul lacrimilor și al profetiei, precum și darul de a fi nevăzut de oameni.

Deși dorea să se reîntoarcă în patria sa la bătrânețe, se crede că el a rămas în Munții Sihlei până la sfârșitul vieții pământești și aici și-a găsit loc de odihnă până la Învierea cea de obște.

Ultima dată a fost văzut în pădurile din jurul Mănăstirii Sihăstria, în anul 1951. De atunci n-a mai fost întâlnit de nimeni. Numai singur Dumnezeu știe unde s-a săvârșit întru slava Preasfintei Treimi acest mare rugător și făcător de minuni, care, după Sfânta Teodora de la Sihla, i-a întrecut pe toți marii sihaștri cunoscuți din partea locului.

Pe lângă datele adunate în această carte, s-au introdus și o serie de ilustrații grafice legate de text, care îi îmbogățesc conținutul.

Recomandăm această modestă lucrare, apărută pe scurt și în *Convorbiri duhovnicești*, tuturor iubitorilor de Hristos, spre folos și zidire sufletească.

Arhim. Ioanichie Bălan

Sfânta Mănăstire Sihăstria

1999

EPISCOP VICAR LA KIEV

Prin anii 1915-1918 era episcop vicar la Mitropolia Kievului un mare nevoitor duhovnicesc, anume fericitul Episcop Ioan¹, care întrecea pe mulți cu smerenia, cu blândețea și cu râvna sa pentru Hristos.

Fiind umbrat de harul Duhului Sfânt, Episcopul Ioan sporea din treaptă în treaptă, lucrând în taină neîncetata rugăciune și povățuind multe suflete pe calea mântuirii. Pentru aceea era căutat de mulți credincioși și călugări pe care îi spovedea și îi învăța poruncile Domnului.

PRIGOANA ATEISTĂ

Începând din anul 1918, cu îngăduința Bunului Dumnezeu, pătrunzând comunismul ateu în întreaga Rusie, s-au făcut peste tot masacre și crime de tot felul, mai ales în rândul clerului, fiind uciși sau deportați în Siberia zeci de milioane de creștini ortodocși.

¹ Despre viața sa din tinerețe nu se știe aproape nimic, până se va cerceta arhiva mitropolitană din Kiev, pentru perioada 1915-1920.

*Episcopul Ioan,
vicar al Mitropoliei Kievului*

Văzând acest cumplit măcel din partea ateilor împotriva creștinilor, mitropolitul de atunci al Kievului, împreună cu vicarii săi și cu tot clerul, s-au îmbrăcat cu haine mirenești și fiecare s-a ascuns pe unde a putut pentru a-și salva viața. Unii dintre ei au fost împușcați de armata comunistă. Alții au fost duși în lagărele din Siberia, unde au fost uciși cu cele mai grele torturi: frig, foame, sete, închisoare, muncă. Iar alți clerici s-au refugiat prin păduri și prin casele creștinilor.

Niciodată în istoria lumii creștine, în afară de prigoanele din primele trei secole, nu s-au mai ucis atâția creștini și clerici de către păgâni și ateii, ca în anii comunismului (1918-1989). Se spune că însuși mitropolitul Kievului ar fi fost deportat în Siberia în anul 1918, cu mai mulți clerici, unde au fost apoi uciși.

VENIREA ÎN ROMÂNIA

Episcopul vicar al Kievului, cu numele de Ioan, văzând acest cumplit măcel, într-o noapte s-a îmbrăcat în haine mirenești și s-a ascuns. Apoi, sfătuindu-se cu alți câțiva clerici, au pornit de la Kiev spre Nistru, ca să treacă în România, unde erau de obicei bine primiți.

Ziua stăteau ascunși pe câmp și prin păduri, iar noaptea mergeau pe jos spre România. După aproape o lună de zile de mers, ajungând la Nistru, l-au trecut noaptea pe câte o scândură și apoi s-au predat la grănicerii români. După ce li s-au făcut actele, fiecare a fost liber să se stabilească în România.

*Episcopul Ioan,
păscând vitele Schitului Crasna-Gorj*

Așa a făcut și fericitul Episcop Ioan. Fiind călăuzit de Duhul Sfânt, a cugetat că mai bine este să se refugieze în Oltenia, mai departe de frontiera cu Rusia, decât să se stabilească în Moldova. După încă două-trei săptămâni de mers pe jos și cu trenul, fericitul Episcop Ioan a ajuns în județul Vâlcea. Aici s-a închinat la mai multe mănăstiri, dând slavă lui Dumnezeu că l-a scăpat cu viață.

LA SCHITUL CRASNA

Sufletul său însă nu avea odihnă în mănăstirile mari din Vâlcea. El dorea să fie cât mai străin și neștiut de nimeni pe pământ. Din această pricină a plecat spre mănăstirile din județul Gorj și, cu voia lui Dumnezeu, s-a stabilit la Schitul Crasna, un schit mic și foarte liniștit. Era prin anul 1920-1921. Egumenul Schitului Crasna din Gorj era atunci Ieromonahul Dionisie Lungu, un bun părinte duhovnicesc.

La acest egumen a venit Episcopul Ioan, îmbrăcat în haine civile, fără să fie cunoscut de cineva, și prin talmaci a cerut egumenului să-l primească în Schitul Crasna, zicând:

- Părinte stareț, sunt un creștin ortodox din Ucraina și din cauza războiului am rămas în România. Vă rog, primiți-mă și pe mine în această mănăstire, măcar până voi învăța limba română, că nu am unde să mă duc. În Rusia nu mă mai pot întoarce, că ori mă împușcă, ori mă trimit în Siberia.

- Bine, frate! Rămâi la noi și vei păzi vitele până vei deprinde limba română!